

Förhörssrummet hade inga fönster, bara grå väggar, tre stolar och ett bord i mitten. Luften var kvav. Varm.

Alexander Blix hade tillbringat många timmar i olika förhörssrum, men inte här på Kripos. Och definitivt aldrig på den här sidan av bordet.

Han kände på pannan. Bandaget. Det värkte i styggen.

Tanken på Iselin fick en mer skärande smärta att fortplanta sig från mellangärdet och upp i bröstet. Hans fina lilla flicka. Den skrämnda blicken, den orörliga kroppen. Allt hade gått så fort. Han hade inte hunnit tänka.

Dörren framför honom öppnades.

”Ursäkta att du fick vänta”, sa mannen som kom in i rummet. ”Mycket som händer just nu.”

Bjarne Brogeland var nästan en och nittio lång, fortfarande vältränad trots att han närmade sig de femtio, noga med sin klädsel och framtoning. Mörkt, kortklippt hår. Nyrakad, tyckte Blix att det såg ut som. Rummet fylldes snabbt av en doft av rakvatten som fick det att vända sig i magen på honom.

Brogeland tog några försiktiga steg in genom dörren, som stängdes automatiskt bakom honom. Han höll ett glas vatten i ena handen, en bunt papper och en penna i den andra. Han satte sig. Lade ifrån sig pappren och synade Blix uppifrån och ner, som om han noterade skadorna han fått och samtidigt inte blev riktigt klok på dem.

Blix hade jobbat på samma avdelning som Brogeland i många år, men sällan tillsammans med honom, av den enkla anledningen att de aldrig kommit särskilt bra överens. Blix

hade blivit glad den dagen han hörde att Brogeland skulle börja som internutredare på Kripos.

”Hur mår dottern?” frågade Brogeland.

Blix tog ett djupt andetag. Bilderna forsade kallt genom honom. För sitt inre såg han repet, fallet, den livlösa kroppen på det smutsiga betonggolvet. Blodet och den förvridna ställningen.

”Jag vet inte”, sa han och suckade tungt, fick kämpa för att hålla tårarna tillbaka. ”De skulle meddela så fort de var klara i operationssalen. Men . . . ni har ju tagit min mobil så . . .”

”Du vet hur det är”, sa Brogeland.

Han tittade ner.

”Ja.”

”Jag sa åt dem komma in till oss så fort de hör något.”

”Vilka är *de*?” frågade Blix.

”Tja, de andra här i huset. De som sitter och tittar på och lyssnar.”

Han nickade mot en kamera uppe i taket i rummets vänstra hörn. Blix följde inte rörelsen med blicken. Frågade i stället:

”Ska ni förhöra Emma också?”

”Det . . . kan jag inte svara på”, svarade han. ”Du vet . . .”

”Taktiska hänsyn”, sa Blix.

Brogeland drog på munnen, men utvecklade inte.

”Du är säker på att du inte vill ha en advokat närvarande?”

”Ja.”

”Och du är säker på att du orkar göra det här? Nu, medan . . .”

”Jag vill bara få det överstökad”, sa Blix. ”Så att jag kan åka tillbaka till Iselin.”

Brogeland kisade mot honom, som om han var osäker på om Blix skulle kunna lämna huset över huvud taget.

Blix höll kvar hans blick. Internutredaren flyttade på sig i stolen. Tog en klunk ur vattenglasat. Försäkrade sig om att bandet rullade innan han räknade upp vilka som satt där, vad klockan var, vilket ärende det gällde.

”Du vet gången, Blix”, sa Brogeland. ”Vi måste bara igenom det.”

”Det har jag inga problem med.”

”Bra. Ålder?”

”Fyrtioåtta år.”

”Civilstånd?”

”Skild. Jag bor ensam.”

”Adress?”

”Tøyengata 13 i Oslo.”

”Vad jobbar du som?”

”Kriminalinspektör, våldsrörelsen, Oslos polisdistrikt.”

”Hur länge har du varit det?”

”De senaste åtta åren.”

”Och hur länge har du jobbat inom polisen sammanlagt?”

”Tjugoett år och snart sju månader.”

Blix svarade utan att ta blicken från en punkt på golvet. Det hade blivit tryckande varmt. Han svettades, men torkade sig inte.

”Timo Polmar”, fortsatte Brogeland. ”Vem är det?”

”Det . . .”

Blix tryckte fingrarna mot varandra.

”Det vet jag inte.”

”Du vet inte?”

”Nej.”

”Men . . . det är honom du har skjutit ihjäl.”

Blix grimaserade. Det där rakvattnet . . .

”Jag tror det”, sa han. ”Men jag kan inte säga säkert.”

”Varför inte?”

”Jag . . . hade aldrig sett honom förrän i dag. Och jag tittade inte på hans legitimation efter att jag . . .”

Brogeland rynkade pannan och gjorde en anteckning på ett av pappren i knäet.

”Du . . . sköt honom fyra gånger?”

”Det stämmer säkert.”

”Varför fyra?”

”För att ...”

Blix tog ett djupt andetag.

”För att det var det som behövdes för att stoppa honom.”

Brogeland betraktade honom i några sekunder.

”Jag gjorde det jag ansåg vara nödvändigt”, utvecklade Blix.

”Där och då var det befogat att skjuta. Det var fyra *befogade* skott.”

Brogeland kommenterade det inte.

”Kan du berätta för mig hur vi hamnade här?” sa han till slut. ”Kan du förklara hur det kommer sig att du sköt ihjäl en man nu i kväll?”

Blix rätade lite på sig och lade ihop fingrarna så att de bildade en triangel.

”Jag kan åtminstone försöka.”

32 timmar tidigare

”... och det kan kanske låta banalt, det jag ska säga nu, men det *allra* viktigaste ni kan göra som anhöriga eller efterlevande är att tillåta er att känna exakt det ni känner. Man *får* vara arg och ledsen när man har gått igenom det som ni har gjort. Och man får dra sig undan lite och bara tänka på sig själv ett tag.”

Blix lät blicken svepa över åhörarna. Arrangörerna hade sagt att det skulle komma runt sextio personer, men det kunde inte vara fler än fyrtio här i salen. Men fyrtio personer betydde fyrtio människoöden. De som tittade upp mot honom hade alla gått igenom en kris. De hade varit med om att förlora någon närstående i en olycka eller till följd av en straffbar handling.

Emma Ramm var en av dem.

Hon satt på första raden med journalistblocket i knäet och lyssnade uppmärksamt, precis som hon gjort under hela föredraget. Inte för att hon behövde höra hans självklarheter. Var det någon som lyckats hantera en förlust var det hon. Blix hade föreslagit att hon skulle komma ändå, eftersom hon höll på att skriva en bok i ämnet. Både föredragshållarna och åhörarna skulle kunna bidra med något till bokprojektet.

Mobilen vibrerade i fickan. Det måste vara något viktigt. Det var sjunde eller åttonde gången och han funderade på att plocka fram den, men slog ifrån sig tanken.

”För det andra är det frestande att lägga lock på känslorna”, fortsatte han. ”Men känslor är fakta. Det ni känner är inte fel. Det är inte något ni ska gömma undan, men det kan samtidigt vara frestande att göra tvärtom, att ge känslorna näring. Genom att hata, till exempel. Det är tillåtet att hata också.

Det är helt naturligt att hata, att känna en lust eller önskan att hämnas.”

Telefonen blev tyst. Han tittade på stödorden framför sig, hoppade över en personlig anekdot och gick vidare.

”Den stora skillnaden”, fortsatte han, ”ligger i vad ni väljer att *göra* med de där känslorna. Hämnas ni är det inte känslor längre. Då agerar ni *mot bakgrund* av känslorna, och ni bryter mot lagen. Och då” – han log hastigt – ”kommer sådana som jag och stoppar er.”

Spridda, försiktiga skratt i salen.

”Företrädesvis innan ni kommer så långt”, lade han till med ett leende.

Sedan blev han allvarlig igen.

”Sorgen tar sig många uttryck. Och alla sörjer olika. Vissa tycker också att det blir svårt när media slutar intressera sig. Då kommer tomheten, kanske också en bitterhet när ni upplever att folk inte bryr sig. För människor fattar inte att för er är det lika förbannat svårt och plågsamt hela tiden.”

Blix tog i lite när han svor. Det brukade ha effekt på åhörarna.

Han gillade egentligen inte att hålla föredrag, men hade fått allt fler förfrågningar på senare år. Han var glad att han närmande sig slutet av det här. Att det snart var helg. Han hoppades bara att de missade samtalen inte betydde övertid. Så fort han var klar här skulle han hem. Öppna en öl eller två och inte göra något annat än att bara låta kvällen och helgen komma.

Han började avrunda, uppmanade alla att prata med varandra.

”Det är ju den största klyschan av alla, men i brist på en magisk formel för hur ni kan, ska och bör hantera något så svårt som det ni har gått igenom kan det enklaste vara det bästa. Att träffas och prata med varandra, gärna över familjegränser. Oavsett upplevelser. *Hjälp* varandra. Tillsammans är ni starkare. Tillsammans kan ni ta er ur det plågsamma och svåra.”

Det vibrerade i fickan igen. Två korta skälvningar mot låret. Ett sms.

Blix tittade på klockan i pulpeten. Han hade några minuter kvar att fylla av avsatt tid, men strängt taget hade han sagt det han skulle.

”Tack för mig”, sa han och samlade ihop föredragsanteckningarna.

Han stod kvar en liten stund och tog emot artiga applåder, log och nickade några gånger.

Arrangören kom upp på podiet med en blombukett i höstfärger. Hon sa några ord om hur glada de var att han tagit sig tid att komma. Blix skakade hand med henne, log och nickade igen innan han hakade av sig mikrofonen och gav den till ljudteknikern.

Han gick lite åt sidan från podiet och fiskade fram mobilen. Nio obesvarade samtal.

Fingret gled över skärmen. Kovic hade ringt två gånger. Hagen också, för bara några minuter sedan. Men det som fångade hans blick var de fyra samtalen från Iselin. Alla hade ringts i snabb följd.

Han lämnade samtalslistan och öppnade sms-appen. Hagen bad honom ringa så fort han fick meddelandet. Blix kände en växande oro. Han tryckte på chefens nummer och lade telefonen mot örat.

”Har du hört?” frågade Hagen – han svarade på första signalen, som om han suttit och väntat på samtalet med mobilen i handen.

”Hört vad?” frågade Blix och log snabbt mot en av seminariedeltagarna samtidigt som han höll för det andra örat för att stänga ute sorlet från lokalen.

”Vi har skickat ett antal patruller hem till Kovic”, svarade Hagen. ”Det handlar om en inkräktare. Flera skott ska ha avlossats. Var är du?”

Blix svarade inte.

”Har du pratat med Kovic?” frågade han i stället.

”Hon svarar inte.”

Det knöt sig i mellangärdet. Blix tänkte på Iselin, som hyrde ett rum hos Kovic när hon var hemma i Oslo på helgerna. Hon hade försökt ringa honom fyra gånger.

”Är du kvar?” frågade Hagen.

”Jag ringer upp dig.”

Hagen började protestera, men Blix lade på och ringde Iselin.

Inget svar.

Blix svor inombords och öppnade de sms som kommit in. Såg att Iselin hade lämnat ett meddelande på hans svarare också.

Blix ringde upp röstbrevlådan, hörde först ett meddelande från Hagen, en exakt upprepning av det han just hade berättat, men han lade också till:

”Det var en tjej som inte identifierade sig som ringde in och larmade på ambulansnumret. Iselin bor hos Kovic, eller hur? Inte för att det nödvändigtvis måste vara hon så klart, låt mig understryka det, men ring mig! Så fort du kan!”

Blix knappade vidare till nästa inspelade meddelande. Hörde skrapande och skärrad andning, snabba steg mot asfalt.

Sedan:

”Pappa!”

Blix hade både sett och hört dottern rädd, men den här gången fanns det en gäll panik i hennes röst som han aldrig hört förut. Hon sprang och försökte prata samtidigt.

”Jag . . . tror han sköt henne!” ropade hon.

Mer skrapande, stötvis andning. Ljudet av en bil alldeles i närheten. Ett *svisch* från en gren eller ett buskage, som om hon klev rakt igenom det.

”Han . . . följer kanske efter . . . mig. Pappa, du måste . . .”

Sedan bröts meddelandet.

”Helvete”, sa Blix för sig själv och tittade efter när hon ringt. Tjugoen minuter sedan.

Han försökte ringa henne en gång till. En kvinna ur publiken sökte ögonkontakt. Blix vände sig bort medan han väntade på svar. Packade ner anteckningarna med en hand och stängde väskan medan han lät signalerna gå fram. Signal. Efter signal.

Emma stod några meter ifrån och betraktade honom. *Vad händer?* formade hon med läpparna. Blix svarade inte. Signalerna fortsatte att gå fram.

Sedan äntligen ett svar i andra änden:

”Pappa.”

Iselin som viskade. Som stammade. Det lät som om hon andades i korta flämtningar.

”Iselin”, sa Blix. ”Var är du? Vad händer?”

”Jag . . . gömmer mig”, sa hon.

”Iselin, lyssna på mig: Var är du?”

”Jag . . .”

Han hörde att hon inte kunde koncentrera sig. Att hon inte kunde tänka.

Han upprepade frågan.

”St. Hanshaugen”, kom det till slut. ”I parken.”

”Har du någon efter dig?”

Även nu måste han ställa frågan två gånger.

”Jag vet inte.”

Hon grät förtvivlat.

”Kovic, hon . . .”

Hon kunde inte avsluta meningen.

”Har du ringt polisen?”

Det dröjde några sekunder, sedan sa hon ja.

”Jag fick inte tag i dig.”

Det lät som en anklagelse, och det kändes som en sådan också.

”Har du talat om för dem var du är?”

Hon snyftade.

”Jag . . . minns inte.”

”Ring tillbaka till dem och säg att de ska komma och hämta dig. Tala om exakt var du befinner dig, så skickar de en patrull.”

”Kan inte du komma?”

”Jag är tjugo minuter bort”, svarade han men visste att det kunde vara mer. ”Patrullen hinner fram snabbare.”

Iselin svarade inte.

”Är du oskadd?” ville Blix veta. ”Har du gjort dig illa?”

”Han träffade inte.”

”Träffade inte? Vad menar du . . . ?”

”Han sköt efter mig, pappa!”

Iselin talade hackigt, som om hon var genomfrusen. Hon snyftade igen.

Blix strök sig över huvudet.

”Okej, stanna där du är, men ring polisen”, sa han. ”På en gång. Och sedan ringer du till mig igen efteråt. Jag kommer så fort jag kan.”

3

Brogeland lyfte hakan mot Blix som sträckte lite på axlarna.

”I det läget visste du alltså inte vad som hänt i Kovics lägenhet?”

”Nej, jag visste bara att *något* hade hänt. Jag försökte ringa henne – Kovic, alltså – så fort jag hade pratat med Iselin, men hennes mobil var avstängd. Eller – jag fick åtminstone inget svar.”

”Du . . .”

Brogeland bläddrade igenom pappersbunten som han hade i knäet.

”Du ringde klockan . . . 16.42?”

”Om det är det som står i dina papper”, sa Blix och nickade mot handlingarna. ”Jag brydde mig inte om klockslaget.”

”Var Emma Ramm med dig redan då?”

”Nej, jag åkte ensam från seminariet.”

”Du pratade inte med henne innan du åkte?”

Blix tvekade en kort sekund innan han skakade på huvudet.

”Jag sa bara till henne att jag måste springa.”

”Du sa inte att det hade hänt något?”

”Nej, men det tror jag hon förstod.”

Brogeland gjorde en snabb anteckning. Blix väntade sig fler frågor om vilken sorts relation han hade till Emma. Undrade hur mycket Brogeland visste.

”Okej”, sa internutredaren. ”Du lämnade seminariet och körde tillbaka till Oslo. Vad hände efter det?”

Blåljuset på biltaket fick de andra bilisterna att lydigt hålla åt sidan. Blix justerade headsetet för att höra bättre. Han hade

haft Iselin i örat sedan han satte sig i bilen, men så långt hade kommunikationen varit enkelriktad. Han hade försökt få henne att berätta närmare vad som hänt och vad hon varit med om, men Iselin hade svarat frånvarande och enstavigt.

När han passerade avfarten mot Smestad frågade Blix om hon såg till patrullen som var på väg.

”De kommer.”

”Du ser dem nu?”

Inget svar.

”Gå mot dem”, sa Blix.

Längs vägen hade han försökt lugna henne med att mannen som skjutit efter henne med största sannolikhet skulle vara inställd på att fly och inte springa runt och leta efter henne i St. Hanshaugen. Men han var inte säker på att Iselin hade uppfattat det.

”Koncentrera dig bara på polisbilen”, sa han medan han träcklade sig förbi en taxi. ”Ge dig tillkänna.”

Han fick inget svar.

”Iselin”, sa han strängt. ”Ge dig tillkänna. Vinka. Visa dem att det är dig de ska hämta.”

Iselin drog djupt efter andan, som om hon stålsatte sig.

Röster i bakgrunden. Vilka det var hörde han inte, men många på polishuset hade träffat Iselin genom åren, och ännu fler kände igen henne till utseendet. Även om hon inte lyckades vinka eller säga något var chansen stor att de skulle upptäcka henne och hjälpa henne.

Samtalet bröts.

Blix tittade på mobilskärmen, oroade sig för att Iselins rädsla varit befogad. Han skulle just ringa upp henne igen när det trillade in ett sms från okänt nummer.

”*Din dotter är i säkerhet. Eriksen.*”

Blix visste inte alls vem Eriksen var, men det spelade ingen roll. Det viktigaste var att Iselin hade tagits omhand. Han kunde slappna av i axlarna.

Han svängde av mot Majorstua, tacksam att blåljuset fungerade som en plog i trafiken. Han var snabbt framme på Geitmyrsveien, där Kovic hade bott de senaste elva månaderna. Blix hade varit där flera gånger, även på inflyttningsfesten. Han hade känt sig gammal bland alla vänner och väninnor. De mestadels yngre kollegorna. Han hade gått tidigt, som han alltid gjorde från fester. Kovic hade tyckt att det var lite synd.

Blåljusen några hundra meter längre fram fick det att hugga till i bröstet. Han såg uniformer ute på gatan, människor som ställt sig utanför avspärningarna, som filmade eller tog kort. Som såg på varandra med oro i blicken.

En läkarbil svängde ut och körde iväg. Blix tog den lediga platsen och var ute ur bilen innan motorn hade tystnat. Polis-helikopterns rotorblad smattrade i luften ovanför honom.

Han drog fram polislegitimationen och viftade med den mot polisen som vaktade avspärningen, hukade sig under bandet och skyndade fram till porten som stod öppen.

I trapphuset hörde han sina egna steg eka mot väggarna, tre trappsteg i taget. Ännu en uniformerad polisman stod vakt utanför dörren till Kovics lägenhet, men han vek åt sidan när Blix kom, gav honom bara ett par blå skoskydd att trä utanpå skorna.

Blix ställde sig på tröskeln för att hämta andan. Försökte förbereda sig på synen som skulle möta honom, tänka att han var van att gå in på en brottsplats. Det hade också hänt att han varit hemma hos personer som han känt eller vetat vilka de var. Men den här gången var det annorlunda.

Han drog på sig skoskydden och tog ett steg in. Sedan ett till. Blicken var fäst i golvet. Han kunde inte förmå sig att lyfta den. Inte än.

Han blundade, ville inte se. Andades. Öppnade ögonen igen. Och som en kamera som rörde sig i slowmotion lyfte han sakta på huvudet och såg ut över vardagsrummet.

Han blinkade några gånger utan att kunna fästa blicken.

Men bakom och mellan de andra poliserna som redan var på plats skymtade han en kropp som låg på rygg på golvet, med ena armen rakt ut åt sidan och den andra ovanför huvudet. Som om hon räckte upp handen för att hon hade något att säga.

Hon hade ett hål på vänster sida av pannan och en blodpöl under sig. Ögonen var öppna. Blix svalde hårt, först en gång, sedan en gång till.

”Herregud”, sa han tyst för sig själv.

Sofia Kovic hade blivit avrättad.

”Vilken var din relation till Kovic?”

Blix såg på Brogeland.

”Vad menar du?”

”Jag menar – vilken var din relation till Kovic?”

Blix stirrade tyst på honom i några sekunder.

”Jag var hennes chef”, sa han lite hårdare än han tänkt sig.
 ”Ända från den första dagen hon började på våldshoteln. Dessutom hade jag en sorts mentorsroll för henne.”

”Och det var allt?”

”Och vad menar du med det?”

Brogeland bara väntade på att Blix skulle svara.

”Antyder du att jag hade ett förhållande med henne?”

”Jag antyder ingenting, jag bara frågar.”

”Vi var kollegor”, sa Blix. ”Jag är gammal nog att vara hennes far.”

”Det måste inte betyda något.”

”Nej, det har kanske aldrig betytt något för *dig*.”

Brogeland log snabbt.

”Dina fingeravtryck fanns överallt i hennes lägenhet.”

”Min dotter bodde där”, svarade Blix. ”Jag har varit där flera gånger. Och jag tror inte på dig när du säger överallt, för jag har till exempel aldrig varit i Kovics sovrum.”

”Och det är du säker på?”

”Aldrig”, sa Blix. ”Det har aldrig varit något sådant mellan oss.”

Samtidigt kände han att Brogelands fråga gjorde honom osäker. Som om Kripas satt inne med något som pekade på

motsatsen. Han försökte tänka efter om han kunde ha förirrat sig in på Kovics sovrum någon gång, kanske under inflyttningsfesten, när de visades runt, men kom fram till att han bara hade stått i dörren.

Han rätade lite på sig i stolen igen.

”Är det någon som påstår något annat?” ville han veta.

Brogeland svarade inte.

”När var senaste gången du besökte lägenheten?” frågade han i stället.

Blix försökte tänka efter.

”Ett par veckor sedan kanske.”

”Och så fanns dina fingeravtryck fortfarande kvar?”

”Jag vet inte hur noga de var med städningen”, sa han uppgivet. ”Tror du att jag dödade henne? Är det dit du vill komma? Försöker du få fram om jag hade motiv att ta livet av henne?”

Och innan Brogeland hann svara:

”Jag var på ett seminarium i Sandvika när hon dog, om du redan har glömt det. Med fyrtio åhörare. Och tror du att jag skulle ha försökt döda min egen dotter efteråt?”

Brogeland fortsatte oberört:

”Brukar du hälsa på dina kollegor i hemmet?”

”Jag hälsade aldrig på hemma hos *dig*, Brogeland, men det beror säkert på att du alltid har varit en skitstövel.”

Det blev tyst i rummet. Blix kände hur det kokade i kroppen. Tyckte att de bara slösade bort tid och att han sinkade dem ytterligare genom att reagera.

Han tog en klunk ur vattenglaslet framför sig. Torkade sig i pannan.

”Förlåt”, sa han. ”Det sista var onödigt.”

”Ingen fara”, sa Brogeland. ”Jag vet att jag är en skitstövel.”

Han log avväpnande. Blix var tacksam för det.

”Behöver du en paus?”

Blix skakade på huvudet. Bestämde sig för att försöka vara

så samarbetsvillig som möjligt för att snabbare komma ut därifrån.

”Men för att svara på din fråga – nej, det är kanske inte så vanligt att jag hälsar på mina kollegor i bostaden. Men Kovic var speciell, det ska jag inte sticka under stol med. Vi hade en bra relation. Men det var aldrig något amoröst mellan oss, bara kollegial omtanke och respekt, precis som det ska vara.”

”Hon var speciell säger du. På vilket sätt?”

”Hon . . .”

Blix tänkte efter.

”Det är svårt att förklara”, sa han. ”Men hon var duktig och energisk, med ett äkta engagemang. Alltid beredd att vända på varje sten och hugga i. Hon var också klart yngst på avdelningen och hade en energi som smittade av sig på oss andra som är lite till åren. Alla gillade henne.”

Han skakade på huvudet igen och suckade.

”Det låter som om jag sitter här och ger henne referenser.”

Brogeland antecknade något på blocket framför sig. Blix såg inte vad.

”Emma Ramms fingeravtryck fanns också i Kovics lägenhet”, fortsatte han.

”Emma och Kovic hade blivit goda vänner de senaste åren”, förklarade Blix. ”De tränade ihop, bland annat. Cyklade. I alla fall ibland. Emma kände – känner – också min dotter.”

Han avbröt sig. Tänkte på Iselin igen. Den livlösa kroppen. De slutna ögonen. Han kunde bara hoppas att kirurgerna visste vad de gjorde.

Brogeland betraktade honom ytterligare några sekunder.

”Vad gjorde du sedan, när du hade kommit in i Kovics lägenhet?”

Blix tänkte efter.

”Jag gick upp till Iselins rum.”

Blix trädde på sig ett par latexhandskar och rörde sig försiktigt uppför trappan. Som om han var rädd att väcka någon som låg och sov. Dörren in till Iselins vindsrum stod delvis öppen. Han puttade till den med armbågen och blev stående i dörröppningen.

På golvet låg en mjuk, gråvit matta. Han räknade till fem kringströdda böcker, kurslitteratur som han kände igen titlarna på. Sängen var obäddad, som den alltid var på Iselins rum. Blix hade själv burit upp den. Skruvat ihop den.

En mobilladdare satt i väggen. Sladden låg hoprullad på golvet, bredvid en roman som hette *Änkestaden*.

Blix hejdade sig vid fönsterkarmen.

Det satt en kula i den.

Han gick bort till dörren igen och ropade ner till bottenvåningen, bad en av kriminalteknikerna säkra fyndet.

En person hade kommit in i lägenheten, tänkte Blix, skjutit Kovic och sedan fortsatt upp till andra våningen för att även avrätta Iselin.

För att han hade hört henne?

Eller hade han vetat om att hon var hemma också?

Blix såg sig omkring efter tänkbara ställen där gärningsmannen kunde ha lämnat spår efter sig. I nästa sekund kom en av kriminalteknikerna upp. Blix kände honom till utseendet, men inte till namnet. En lång och smal man med tjockt, brunt skägg där de längsta stråna under hakan hade samlats ihop i en tunn fläta.

Blix visade honom vad han hittat och tittade samtidigt ut

genom fönstret. Det stod en byggnadsställning på utsidan. Det var via den som Iselin hade lyckats fly. Fasaden höll på att målas om.

Polisuppbådet började bli massivt utanför. Det blinkade av blåljus längs hela gatan. Genom byggnadsställningen såg han Tine Abelvik, Nicolai Wibe och Petter Falkum från hans egen avdelning. En polisbil körde upp bredvid dem. Abelvik gick fram till den och överlade med föraren.

”Du borde nog gå ut härifrån”, sa teknikern bakom honom. ”Vi behöver gå igenom hela hyresrummet, eftersom mycket tyder på att gärningsmannen har varit här uppe.”

”Självklart”, sa Blix.

På väg ner igen försökte han tänka igenom vad han visste om Kovics privatliv. Nästan inget, kom han snabbt fram till; Kovic hade varit sparsam med detaljer om vad hon gjorde utanför jobbet. Det enda han egentligen visste om den här veckan var att hon skulle vara ledig. Han hade varit på väg att ringa henne flera gånger, men Blix kunde inte minnas när han själv haft en dag ledigt, än mindre en hel vecka, utan att någon från kontoret ringt och frågat om det ena eller andra. Det var den största nackdelen med jobbet, man var aldrig riktigt ledig. Det var därför han låtit Kovic få vara det.

I dörren in till köket mötte han Abelvik och Falkum. Det tog bara några sekunder så förvreds Abelviks ansikte av förtvivan. Blix kände också tårarna tränga fram när han lade armarna om kollegan och strök henne över ryggen medan hon skakade av gråt.

”Det är för jävligt”, sa han. ”Helt enkelt för jävligt.”

Abelvik gjorde sig lös efter en stund och torkade tårarna.

”Iselin sitter nere i bilen”, sa hon och snyftade. ”De kör henne till sjukhuset innan hon ska höras.”

Blix tog ett steg mot dörren.

”Hur mår hon?”

”Hon har en skada i ansiktet och ett sår i foten som måste

sys. Från byggnadsställningen antagligen. Hon klättrade ner barfota längs fasaden. Det är aktuellt med röntgen också. Hon har förmodligen brutit några revben.”

”Brutit . . . ?”

”Ja, hon slogs med gärningsmannen innan hon tog sig loss.”

Blix svalde chocken.

”Hur verkar hon annars?”

Abelvik tvekade.

”Hon kommer antagligen behöva hjälp att komma över det här”, svarade hon. ”För att sortera alla tankar som dyker upp.”

”Jag kontaktar Neumann”, sa Blix. ”Han har ställt upp tidigare, utanför kontorstid. Kanske kan han ta emot henne redan i morgon.”

”Det tror jag skulle vara bra.”

Blix fortsatte mot hallen.

”Jag går ner till henne”, sa han. ”Tar du över här inne? Kriminalteknikerna är redan igång, men vi behöver knacka dörr.”

Abelvik nickade.

Petter Falkum steg åt sidan för att släppa förbi honom.

”Vi sköter det här”, sa han med en nick inåt lägenheten. ”Ta hand om din dotter. Säg till om det finns något vi kan göra.”

Blix nickade till tack.

När han kom ner hade patrullbilen med Iselin börjat rulla. Blinkande blåljus fick journalister och nyfikna att vika åt sidorna. Blix sprang efter några meter och försökte hinna ikapp, men gav snabbt upp och skyndade över till sin egen bil i stället.

Ovanför honom låg polishelikoptern fortfarande och hovrade. En ny polisbil körde fram. I framsätet satt två unga poliser. Gard Hagen steg ut från baksätet, med eklöv och guldbroderier på uniformsmössan. Några av fotografierna som stod närmast tog bilder.

Han fick syn på Blix.

”Status?” frågade han.

Blix spände käkarna och skakade på huvudet.